

[Keld Albrechtsen]

i, at når der ikke er en løsning på disse finansieringsproblemer, er boligydelsesproblematikken ikke til at komme udenom.

Jeg vil sige med hensyn til de private værelser, at jeg tror ikke helt på den mekanisme, som hr. Kalnæs nævnede, at man måske fik flere over i lejligheder og på den måde undgik så stort et pres på værelsesmarkedet, for sagen er jo desværre den, at der også er en katastrofal mangel på lejligheder, og det er næppe således, at der i noget videre omfang vil være mulighed for at lette dette pres på kort sigt, selv om man giver en boligydelse.

Derfor var jeg mere tiltalt af den tankegang, hr. Kalnæs gav udtryk for, og som jeg også var lidt inde på, nemlig spørgsmålet om en regulering på dette område. Jeg tror, at fik man bygget ind i lovforslaget – eller eventuelt på anden vis, f. eks. i forbindelse med anden lovgivning – at der blev en regulering på værelsesområdet, kunne man måske undgå i hvert fald en del af den kapitalisering, som jeg nævnede, og som jeg vil stå fast på at der bliver, hvis dette forslag gennemføres uden sådanne tillæg eller andre regler om regulering og kontrol med værelsesmarkedet.

Det punkt må jeg altså fastholde, og jeg håber så, at jeg eventuelt sammen med hr. Kalnæs kan finde frem til en løsning, som kan bringe forslaget over det problem.

Formanden:

Så er hr. Dræbye kommet til stede. Hr. Dræbye har ordet.

Dræbye (RV):

Jeg vil beklage over for forslagsstillerne, at jeg først har haft mulighed for at være her nu, men jeg skal af hensyn til de misbilligende blikke, jeg har modtaget fra formanden, gøre mine bemærkninger absolut kortfattede.

Det kan jeg nemt gøre, når det drejer sig om forslaget om en boligydelse til unge under uddannelse, fordi jeg kommenterede det samme forslag fra hr. Kalnæs sidste år og gjorde opmærksom på, at uanset de sympatiske hensigter har det så væsentlige mangler, at vi ikke kan tiltræde det. Jeg kan forstå af de bemærkninger, der faldt her til sidst, at den hovedanke, vi har imod forslaget, nemlig den virkning, det vil have på markedet for

værelser, er indgået i diskussionen, så jeg kan i hvert fald henvise til, at vi ikke mener, at et sådant forslag er foreneligt med den nuværende situation på værelsesmarkedet, og vi er heller ikke tilhængere af en ny bureaukratisk regulering på dette område. Det mener vi bestemt ikke det egner sig til.

Om forslaget om bygning af ungdomsboliger vil jeg kort sige, at vi mener, der er en række tendenser, der for de nærmeste 5 år vil betyde, at der vil være yderligere behov for ungdomsboliger. Der er også tendenser først og fremmest omkring saneringen, som betyder, at udbuddet af egnede boliger for unge under uddannelse vil blive reduceret i en række bysamfund, og at vi derfor bliver nødt til at se på erstatningsboliger, men vi mener også, det må være rigtigt at gå meget langt med hensyn til at undersøge mulighederne for at finde ungdomsboliger i den eksisterende boligmasse.

Jeg ved godt, at det tal, jeg nu vil nævne, ikke er det mest anvendelige som styring af udviklingen, men vi har altså en boligmasse, der svarer til godt 40 m² pr. person her i landet, og da der ikke er nogen særlig stor tilvækst i antallet af personer i øjeblikket, må omdannelsen af eksisterende boliger dér, hvor man kan få en bedre udnyttelse af kvadratmeterne, være det højest prioriterede. Derfor mener vi under alle omstændigheder, at løsningen af ungdomsboligproblemet ikke alene er et spørgsmål om nybyggeri, men at man må betragte nybyggeri som den sidste mulige udvej for at løse det behov for ungdomsboliger, som vi ved er der, dels på grund af et stigende antal unge under uddannelse, dels på grund af et tidligere etableringstidspunkt.

Men vi vil i forbindelse med den kommende drøftelse af en finansieringsreform for boligbyggeriet, for ungdomsboliger, også søge at medvirke til at skaffe yderligere midler til ungdomsboligbyggeriet. Vi er klar over, at det er et problem, som presser sig på, og at der skal findes en løsning.

Kalnæs (SF):

Jeg skal lige starte med at sige to ting, som jeg faktisk glemte i sidste omgang.

Det ene er til fru Eva Møller, som bemærkede, at det ikke var gjort op, hvor store udgifter der vil være i forbindelse med bygning